

Arrest

nr. 174 789 van 16 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 14 september 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 5 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2016 om 14.00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2015 dient verzoekende partij een eerste asielaanvraag in. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat verzoeker op 13 november 2015 een asielaanvraag indiende in Spanje. De Spaanse autoriteiten stemden in met het overnameverzoek op 5 februari 2015 en verzoekende partij is vrijwillig vertrokken op 14 juni 2016.

Op 25 augustus 2016 dient verzoekende partij wederom een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Op 29 augustus 2016 richtten de Belgische autoriteiten een overnameverzoek aan de Spaanse autoriteiten. Ze stemden in op 1 september 2016 met het overnameverzoek met toepassing van artikel 18 van de Verordening Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (hierna: de Dublin-III-Verordening).

Op 5 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de verzoeker op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven van deze beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.

voornaam : H.

geboortedatum : 30.12.1994

geboorteplaats : Algiers

nationaliteit : Onbepaald

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Spanje toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening (EU) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene, die staatloos en van Palestijnse herkomst verklaart te zijn, vroeg op 25.08.2016 een tweede maal asiel in België. Hij is in bezit van een paspoort van de Palestijnse Autoriteit met nummer 2746367, afgegeven op 20.01.2011 te Ramallah en geldig tot 19.01.2016; van een identiteitskaart met nummer 410582233, afgegeven op 06.06.2011 en van een UNRWA-registratiebewijs, afgegeven op 10.12.2015.

De betrokkene vroeg op 17.12.2015 een eerste maal asiel in België. Omdat het vingerafdrukkenonderzoek aantoonde dat de betrokkene op 13.11.2015 asiel vroeg in Spanje werden de Spaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. De Spaanse instanties stemden daarmee in op 05.02.2016 en de betrokkene werd op 14.06.2016 aan de Spaanse instanties overgedragen.

De betrokkene werd gehoord op 25.08.2016 en verklaarde dat hij het grondgebied van de lidstaten niet verliet. Hij voegde toe dat hij na aankomst in Spanje vier uur wachtte en dat gedurende dat wachten niemand opdaagde om hem verder te helpen. Hij wendde zich vervolgens tot de politie, die hem na weer een uur wachten zou hebben gemeld dat hij mocht gaan. Na een verblijf van vijf dagen keerde hij terug naar België. De betrokkene voegde nog toe dat hij na aankomst in België besloot twee maanden te wachten alvorens opnieuw asiel te vragen omdat hij er van uitging dat het vingerafdrukkenresultaat van Spanje zou worden geannuleerd.

De betrokkene stelde dat hij besloot opnieuw asiel te vragen in België omdat hij houdt van België en zich in België goed voelt. Hij uitte verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij Spanje niet leuk vindt, het gevoeld heeft dat hij niet kan evolueren in Spanje en de Spaanse taal te moeilijk vindt.

Hij maakte melding van een in België verblijvende neef.

Op 29.08.2016 werd een verzoek voor terugname gericht aan de Spaanse instanties, die op 01.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan.

Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Spanje een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het loutere feit dat de betrokkene België een beter land vindt dan Spanje en de Spaanse taal als moeilijk beschouwt kunnen geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2016.

Betreffende de bewering van de betrokkene dat hij in Spanje na overdracht niet werd onthaald en niet werd verder geholpen wensen we op te merken dat de betrokkene geen enkel element aanvoert dat toelaat de gegrondheid van deze bewering te beoordelen. Zelfs indien de betrokkene na aankomst daadwerkelijk niet zou zijn verder geholpen, zoals hij beweert, zijn we van oordeel dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij in Spanje in de totale onmogelijkheid verkeerde toegang te krijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

De betrokkene maakte verder tijdens zijn verhoor geen gewag van persoonlijke ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Spanje die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De betrokkene verklaarde een in België verblijvende neef te hebben. Verdere gegevens betreffende diens verblijfsstatus en verblijfplaats bracht hij niet aan. Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de lidstaat, waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende neef kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als gezinslid, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013 wat tot gevolg heeft dat artikels 9 en 10 in dit geval niet van toepassing zijn. Artikel 16(1) bepaalt dat de lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. In het geval van de betrokkene betreft het een neef en geen kind, broer of zus of ouder, wat impliceert dat dit artikel niet van toepassing is.

We merken op dat Spanje instemde met ons verzoek voor de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen tevens naar artikel 18(2) van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af". Dit betekent dat de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zullen kunnen aanvatten of hervatten indien de betrokkene dat

wenst. De Spaanse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal in zijn hoedanigheid van asielzoeker een machtiging tot verblijf van minstens zes maanden verkrijgen. Alle asielzoekers hebben in alle fasen van de procedure recht op kosteloze juridische bijstand, hebben toegang tot gezondheidszorg en kunnen na zes maanden procedureverloop werken.

Spanje ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en expertise zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Spanje kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Algemeen zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen zeer grote uitdagingen inzake opvang en behandeling meebrengt voor de lidstaten, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (Hana Cheikh Ali en Miguel Angel Hurtado, "Dublin II Regulation National Report - European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation - Spain, 20.06.2012; Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights, "Report by Nils Muiznieks, Commissioner for Human Rights of the Council of Europa Following his visit to Spain from 3 to 7 Juni 2013", Straatsburg, 09.10.2013; Magdalena Queipo de Llano en Jennifer Zuppiroli, "Asylum Information Database - National Country Report - Spain", up-to-date tot 18.04.2016) niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het loutere feit dat nog opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Spanje is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

De betrokkene stelde geen gezondheidsproblemen te kennen. Hij bracht tijdens de duur van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aan, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Spanje zouden verhinderen of dat redenen betreffende zijn gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte niet aannemelijk dat hij op materieel, fysiek of psychologisch vlak dermate specifieke noden hebben dat er sprake is van een uitgesproken kwetsbaarheid die noopt tot bijkomende concrete en individuele waarborgen betreffende de omstandigheden waarin de betrokkene in Spanje zal worden opgevangen.

De Spaanse autoriteiten zullen tenminste drie werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties.”

2. Over de ontvankelijkheid

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1 De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2 Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1 De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2 De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid ook niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

3.3 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1 De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer, op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2 De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1 In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 13 van de

Richtlijn 2003/9/EG tot vaststelling van de minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het verbod van willekeur.

Verzoeker verwijst naar het rapport van 6 juni 2013 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje waaruit het volgende blijkt:

“de speciale rapporteur is bezorgd over de drastische kostenbesparingen die het anti-racisme beleid ondermijnen. Er wordt gesteld dat er te weinig middelen zijn om uit te voeren wat besloten werd bij diverse nationale strategieën (pg. 7 van het rapport);

(i) de speciale rapporteur is bezorgd over het feit dat migranten, inclusief migranten zonder papieren, onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling. Fysieke aanvallen ten aanzien van migranten werden eveneens gerapporteerd (pg. 9 van het rapport);

(ii) de onmenselijke en vernederende werk- en levensomstandigheden van migranten werden eveneens aangehaald door de rapporteur. Er blijkt dat de behuizingsfaciliteiten van migranten onfatsoenlijk zijn (pg. 9 van het rapport);

(iii) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het feit dat door de slechte economische situatie in Spanje de situatie van migranten veel verslechterd is, en dat er een achteruitgang is op het gebied van mensenrechten, (pg. 9 van het rapport);

(iv) het gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren wordt eveneens vastgesteld door het rapport (pg. 9 van het rapport);

(v) het gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten voor migranten wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport);

(vi) het gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden wordt eveneens vastgesteld (pg. 10 van het rapport);

(vii) de speciale rapporteur is diepgaand bezorgd over het gemelde aan tal zaken rapport);

(ix) de situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla is bijzonder alarmerend. In voornoemde gebieden worden vooral mannen opgevangen (pg. 11 van het rapport);

(x) het rapport merkt op dat er sprake is van gebrekkige asielwetgeving in Spanje. Er wordt tevens opgemerkt dat de economische crisis de financiële steun voor vluchtelingen teniet doet (pg. 11 van het rapport);

(xi) er is een ernstig probleem aangaande overbevolking in de centra in Ceuta en Melilla (pg. 12 van het rapport);

(xii) er zijn vertragingen bij de asielaanvragen (pg. 12 van het rapport);

(xiii) door de wetgeving van 17 december 2012 wordt de toegang tot justitie en juridische bijstand voor migranten ondermijnd, wat aanleiding geeft tot discriminatie en ongelijkheid (pg. 12 van het rapport);

(xiv) het probleem van "racial profiling" stelt zich voornamelijk bij migranten, inclusief minderheden (pg. 13 van het rapport);

(xv) de rapporteur besluit dat Spanje de mensenrechtensituatie van migranten drastisch moet veranderen (pg. 17 van het rapport).”

Verzoeker verwijst tevens naar het rapport van 9 oktober 2013 van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa over Spanje waaruit het volgende blijkt:

“(i) de commissaris is bezorgd over het toenemend aantal klachten over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers ;

(ii) Spanje in overtreding gevonden is met artikel 16 van het VN Folteringsverdrag om handelingen aangaande onmenselijke en vernederende handelingen en van artikel 12 van het VN Folteringsverdrag voor het gebrek aan onpartijdig onderzoek.”

Verzoeker meent dat deze problematiek wordt bevestigd in een aantal recente rapporten en hij verwijst naar de websites ter zake.

Verzoeker betoogt dat hij in Spanje zal worden blootgesteld aan inadequate opvangomstandigheden; geen opvang; geen toegang tot maatschappelijk welzijn; dakloosheid; geen financiële steun; onmogelijkheid tot werk; heel beperkte levensomstandigheden; onmogelijkheid tot sociale integratie; gebrek aan gezondheidszorg; de mogelijkheid tot in detentienamen; procedurele tekortkomingen; gebrek aan toegang tot justitie en risico op mishandeling door de ordehandhavers. Verzoeker stelt dat hij tot een kwetsbare groep behoort en dat verwerende partij niet ernstig heeft onderzocht of hij in Spanje niet zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen.

3.3.2.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". *Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer*" (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Conform artikel 5 van de Dublin III-verordening werd voor het nemen van de bestreden beslissing een persoonlijk onderhoud met de verzoekende partij gevoerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende verklaringen heeft afgelegd:

*“31 Is er een specifieke reden waarom u precies in België een asielaanvraag wil indienen?
Ik hou van dit land. Toen ik teruggestuurd werd naar Spanje, was ik erg aangedaan. Ik wilde terugkeren. België kan iemand, die zijn leven mislukt heeft, helpen om een nieuw leven te krijgen. Ik wil de taal leren en een respectabel iemand worden. In België voel ik me psychologisch goed.*

*32 Hoe is uw gezondheidstoestand?
Ik heb geen gezondheidsproblemen.*

*33 Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel 3, §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?
Ik wil verder leven in België.
Heeft u redenen ten opzicht van Spanje?
Ik vond het land niet leuk.
Wat bedoelt u?
Ik heb niet het gevoel gehad dat ik kon evolueren in dit land. Bovendien is de taal te moeilijk. Ik zal niet in staat zijn om me aan te passen aan de autochtonen en de cultuur. Ik wil de Franse taal leren. Mijn keuze was sinds het prille begin België. Ik moest reizen door Spanje.”*

Het risico op een onmenselijke behandeling zoals vervat in artikel 3 van het EVRM wordt door de verzoekende partij, zoals blijkt uit het administratief dossier, voor het eerst aangevoerd in haar verzoekschrift.

De verzoekende partij beperkt haar uiteenzetting in haar verzoekschrift tot het citeren uit algemene rapporten, zonder deze evenwel concreet op haar persoonlijke situatie te betrekken. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die erop wijzen dat zij bij een overdracht naar Spanje omwille van omstandigheden eigen aan haar geval een risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus toont de verzoekende partij het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoont dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublin-terugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Te dezen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat uit een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Spanje, waaronder de rapporten die door de verzoekende partij in haar verzoekschrift worden aangehaald, wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een verwijdering van de verzoekende partij naar Spanje blijkt dat er “niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Spanje een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.” En dat “niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele

tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 blijkt dat de drastische kostenbesparingen het anti-racismebeleid aldaar ondermijnen en migranten onderworpen blijven aan raciale discriminatie in domeinen zoals opleidingen, gezondheidszorg, openbare diensten, behuizing en tewerkstelling, wordt er op gewezen dat het feit dat er drastische kostenbesparingen zouden zijn die het antiracismebeleid ondermijnen niet automatisch tot gevolg heeft dat betrokkene automatisch en persoonlijk zal worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ook beperkt de verzoekende partij zich tot het beperkt citeren uit één verslag van 6 juni 2013, die voorts niet aangevuld wordt met andere verslagen die deze problematiek onderschrijven en wijzen op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Bovendien heeft zij van deze problematiek geen gewag gemaakt toen haar tijdens het gehoor van 25 augustus 2016 gevraagd werd of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die haar verzet om een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen. Tijdens dat gehoor heeft zij evenmin gewag gemaakt van fysieke aanvallen ten aanzien van migranten, onmenselijke en vernederende werk- en levensomstandigheden, problemen op het gebied van mensenrechten, een gebrek aan toegang tot basisfaciliteiten, mishandeling, foltering, dood, een gebrekkige asielwetgeving en dito toegang tot justitie en juridische bijstand.

Voor zover de verzoekende partij wijst op de vaststellingen in het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 inzake het gebrek aan toegang tot primaire gezondheidszorg voor migranten zonder papieren, het gebrek aan respect voor mensenrechten voor migranten zonder papieren die worden aangehouden, het aantal zaken over mishandeling, foltering en dood van migranten zonder papieren en de alarmerende situatie van migranten zonder papieren in opvangcentra in Ceuta en Melilla, gaat zij er volledig aan voorbij dat Spanje ingestemd heeft met haar terugname onder artikel 18 (1)b van de Dublin-III-Verordening, hetgeen onmiskenbaar inhoudt dat de verzoekende partij haar verzoek om internationale bescherming bij de Spaanse autoriteiten zal kunnen verderzetten, waardoor zij vóór haar overdracht in het bezit zal worden gesteld van een doorlaatbewijs, afgeleverd door de Belgische autoriteiten zodat zij zeker niet kan worden beschouwd als een *“migrant zonder papier”*. Voorts wordt in de bestreden beslissing gesteld dat *“de betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en door de wet voorziene bijstand en opvang kunnen krijgen.”*

Voor zover de verzoekende partij aanvoert dat uit het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013 blijkt dat er over Spanje ten aanzien van asielzoekers een toenemend aantal klachten zijn over mishandeling en discriminerende behandeling door ordehandhavers en dat Spanje in overtreding is bevonden met de artikelen 12 en 16 van het van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of onterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), wordt erop gewezen dat zij van deze problematiek geen gewag heeft gemaakt toen haar tijdens het gehoor van 25 augustus 2016 gevraagd werd of zij met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die haar verzet om een overdracht naar Spanje zouden rechtvaardigen.

Met betrekking tot de klachten over de ordehandhavers wordt in het rapport op bladzijde 21 het volgende gesteld: *“The Commissioner is concerned about increasingly frequent reports of ill-treatment or discriminatory treatment of migrants by law enforcement officials. In 2011 the CPT, among others, reported allegations of ill-treatment suffered by migrants detained in detention centres for foreigners (CIES) as well as at airports during deportation procedures”* (eigen vertaling: De Commissaris is bezorgd over de steeds frequenter voorkomende rapporten inzake mishandeling of discriminatoire behandeling van migranten door ordehandhavers. In 2011 rapporteerde de CPT, onder andere, beschuldigingen van mishandeling ondergaan door migranten in detentiecentra of in luchthavens gedurende deportatie procedures). De verzoekende partij maakt evenwel niet aannemelijk dat zij bij haar overdracht naar Spanje zal worden opgesloten in een *“detention centre”* voor vreemdelingen. Aldus maakt de

verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij haar overdracht naar Spanje persoonlijk zal worden blootgesteld aan de klachten waarvan in het rapport gewag wordt gemaakt.

Met betrekking tot de overtredingen van het Anti-Folterverdrag wordt er op gewezen dat de passage uit het rapport die de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt, betrekking heeft op een context van geïsoleerde detentie. Hierover wordt in het rapport (onder meer) het volgende gesteld: *“Since 1991 the Committee for the Prevention of Torture (CPT) has been calling attention to the problem of ill-treatment by the Guardia Civil of persons suspected of certain category of offences, i.e. “membership or relationship with armed groups or terrorist or rebellious individuals”.*” Te dezen voert de verzoekende partij niet aan – en blijkt evenmin uit de bestreden beslissing of uit de stukken van het administratief dossier – dat zij verdacht wordt van de in het rapport genoemde vergrijpen, met name lidmaatschap van of betrekkingen met gewapende groepen, terroristen of rebellen. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij ten gevolge van de bestreden beslissing in Spanje een risico zou lopen om handelingen te ondergaan in strijd met de artikelen 12 en 16 van het Anti-Folterverdrag.

Voor zover de verzoekende partij in haar verzoekschrift wijst op de vaststellingen in het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties over de mensenrechten in Spanje van 6 juni 2013 inzake de gebrekkige asielwetgeving, vertragingen bij de asielaanvragen en problemen met betrekking tot de toegang tot justitie en juridische bijstand, wijst de Raad erop dat in het UNHCR-verslag van juni 2014 een aantal verbeterpunten voor de Spaanse asielprocedure geformuleerd worden. Uit hetgeen gesteld wordt in het UNHCR-verslag van 14 juni 2014, dat recenter en concreter is dan het verslag van 6 juni 2013, blijkt niet dat de Spaanse asielprocedure dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van de Dublin III-verordening aan Spanje worden overgedragen, per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt er ook op gewezen dat in de bestreden beslissing gesteld wordt *“We zijn van oordeel dat uit een analyse van bronnen met betrekking tot de situatie van asielzoekers in Spanje (...)niet kan worden besloten dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat asielzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie beladen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”* Voormeld gegeven wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

Voorts wijst de Raad erop dat uit de citaten van het rapport van 6 juni 2013 blijkt dat de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties bezorgheden uit omtrent bepaalde situaties in Spanje, doch uit dit enkel gegeven kan niet geconcludeerd worden dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen in Spanje aan te nemen en om aan te nemen dat de verzoekende partij als asielzoeker en Dublin-terugkeerder hieraan blootgesteld wordt.

Aldus maakt de verzoekende partij met haar vage verwijzingen naar een aantal vaststellingen uit het rapport van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 6 juni 2013 en uit het rapport van de Commissaris voor de mensenrechten van de Raad voor Europa van 9 oktober 2013 niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat uit een analyse van deze verschillende rapporten niet blijkt dat men kan stellen dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij toont niet met concrete elementen aan dat zij in het licht van de informatie uit de aangehaalde rapporten een groot risico loopt om gerepatrieerd te worden naar Palestina vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet internationale bescherming behoeft. Zij toont evenmin aan dat de Spaanse instanties haar zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. In de bestreden beslissing wordt benadrukt dat de Spaanse autoriteiten instemden met het verzoek voor de terugname van de verzoekende partij op grond van artikel 18, § 1, b) van de Dublin III-verordening, wat aantoont dat haar asielaanvraag in Spanje nog hangende is. Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Spanje voor de behandeling van de asielaanvraag van de verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing benadrukt dat Spanje de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Spanje het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van

Genève en het EVRM nakomt. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Spaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Spanje onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Spaanse autoriteiten de asielaanvraag van de betrokkene niet met de nodige objectiviteit en gedegenheid zullen onderzoeken en de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Er wordt niet betwist dat Spanje onafhankelijke beroepsinstanties kent voor beslissingen inzake detentie en verwijdering en dat, indien nodig, voorlopige maatregelen gevraagd kunnen worden met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Er is *prima facie* geen reden om te besluiten dat de Spaanse autoriteiten de verzoekende partij geen toegang zouden verlenen tot de asielprocedure.

De verzoekende partij slaagt er, met de verwijzing naar algemene informatie dan ook op het eerste gezicht niet in om aannemelijk te maken dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Spanje momenteel dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Spanje worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij brengt geen concrete en voldoende wegende elementen bij waaruit kan blijken dat de bevindingen van verwerende partij op heden niet meer zouden kunnen worden gehandhaafd. De verzoekende partij slaagt er dan ook niet in om de relevante en pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij een terugname door Spanje bloot zal komen te staan aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in de zin van artikel 3 van het EVRM wegens een systematische praktijk van slechte behandelingen van asielzoekers of Dublin-terugkeerders en/of een systematisch falen van de Spaanse autoriteiten met betrekking tot het verzekeren van de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft.

Bijgevolg kan er gesteld worden dat de verzoekende partij, gelet op haar eigen verklaringen en gelet op de informatie die zij aanbrengt, die geen afbreuk doet aan de informatie en de conclusies hieruit opgenomen in de bestreden beslissing, niet met concrete gegevens aannemelijk maakt dat een overdracht naar Spanje *prima facie* een schending zou inhouden van artikel 3 van het EVRM of van artikel 4 van het Handvest. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is *prima facie* niet ernstig.

De verzoekende partij voert in het hoofd van haar middel ook de schending aan van artikel 41 van het Handvest en van artikel 13 van de Opvangrichtlijn aan. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het

citeren van voormelde artikelen. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn *prima facie* onontvankelijk. Evenmin zet de verzoekende partij uiteen waarom er *in casu* sprake is van willekeur.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan.

De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN